

ikke på det. Jeg tror, det er en god og nødvendig ting, men jeg tror ikke, at det alene er nok.

Hvad med skævheden for de gamle? Vil Socialdemokratiet være med til at byde på det, altså for de grupper, der ikke får del i arbejdsmarkedspensionerne?

Må jeg så godt til sidst nævne, at jeg ikke synes, det er så voldsomt med en kommission. Hvis det forskrækker, så kan vi for min skyld godt kalde det et råd. Jeg synes, det er værd at overveje, at vi f.eks. har et råd for større badesikkerhed, men på et ret så stort område som socialområdet er der altså ikke behov for et tænksomt råd. Det synes jeg er lidt ude af proportioner.

(Kort bemærkning).

Jørn Pedersen (S):

Jeg kan altså konstatere, at når hr. Villy Søvndal som SF-ordfører ikke føler, at de politiske kræfter slår til, så skal man have hjælp udefra. Det kan vi jo tolke på den måde, vi ønsker, og så vende tilbage til det.

Må jeg sige til ordføreren for Dansk Folkeparti, at det nu er sådan, at en del af de spørgsmål, der bliver rejst af partiet, faktisk kommer til debat her i salen i en forespørgsel på et senere tidspunkt.

Jeg tror altid, det er en rimelig god ting, hvis man skal fastholde borgernes politiske interesse for, hvad der foregår, at man udvælger sig nogle temaer og så diskuterer dem. Vi skal ikke på én eftermiddag diskutere hele udviklingen i det danske velfærdssamfund med alle de problemer, der måtte være inden for f.eks. skatteområdet, hvor jeg kunne lytte mig til, at nogle af problemerne kom fra, inden for det børnepolitiske område og andre steder. Det er normalt sådan, at vi tager debatterne temamæssigt hver for sig og ikke blander det hele sammen. Derfor har vi af gode grunde ikke på fem minutter svar på det hele, og det beder jeg ordføreren om at have forståelse for. Jeg vil så love, at jeg har det samme, når vedkommende bliver ordfører på et senere tidspunkt.

Så vil jeg sige til hr. Villy Søvndal, at vi da ikke ryster på hånden. Men modsat hr. Villy Søvndal har vi ikke det dér mørke billede af, hvad der i grunden er sket i Danmark. Vi vil aldrig herfra eller andre steder fra sige, at alle problemer er løst. Vi ved godt, vi stadig væk har problemer, der skal løses, og vi vil også altid, som jeg sagde tidligere, være parat til at se på en positiv løsning af dem, uanset om det

er på det sociale område, på det arbejdsmarkeds-mæssige område eller på det bolig-mæssige område.

Vi vil altid være parat, men vi kan ikke løse alle problemerne i eftermiddag og slet ikke ved at nedsætte en ny kommission.

Tove Fergo (V):

Isolation og udstødelse fra fællesskabet kan undgås, hvis mennesker føler, at der er brug for dem, at livet er meningsfyldt, at der er noget at stå op til om morgenen, at der er nogle, der spørger efter dem, at de er savnet.

Hovedparten af befolkningen er heldigvis selv i stand til at sikre sig en uddannelse, et arbejde, en bolig, ja, et eksistensgrundlag, der gør dem til aktive deltagere i fællesskabet. Men der er nogle mennesker, der på grund af kronisk eller pludselig opstået sygdom, et misbrug eller uheldige livsomstændigheder bliver placeret i fællesskabets ydre områder.

For at hjælpe disse mennesker eller for at sikre, at så få som muligt mister fodfæstet, har Venstre fremsat en række forslag, som regeringen desværre ikke har villet samarbejde om.

Det er Venstres holdning, og det er vores opfattelse, at vi har en opgave, der består i at rydde de hindringer af vejen, der kan betyde, at mennesker på grund af sygdom eller misbrug mister deres tilknytning til arbejdspladsen, og i den forbindelse har vi fremsat en lang række forslag.

Jeg tror, alle kan huske historien om Jenny Nielsen. Det var den ansatte på Løgstør Rør, der fik hofteproblemer, og hvis arbejdsplads betalte en behandling for hende på et privathospital, men hun blev dømt til at betale skat af denne behandling; den var et personalegode.

Det er Venstres opfattelse, at det er så vigtigt, at mennesker bevarer deres tilknytning til arbejdspladsen og arbejdsmarkedet, at vi ønsker, at der skal være skattefrihed for arbejdsgiverbetalte sundhedsydelse.

Vi har det samme problem med alkoholikeren, som arbejdspladsen ønsker at betale en alkoholbehandling for, men vedkommende har ikke råd til at tage imod denne behandling, fordi han eller hun vil blive sat i skat af ydelsen. Og vi kender godt alle sammen den onde cirkel: Arbejdspladsen bliver træt af at have vedkommende ansat, afskediger, fyrer personen, og så fortsætter den sociale deroute, som desværre allerede er begyndt.